

Nagovor mariborskega nadškofa metropolita msgr. Alojzija Cvikla DJ na 48. narodnem romanju bolnikov in invalidov na Brezje, sobota, 18.6. 2016

Dragi Marijini častilci, dragi romarji in vsi vi, ki ste preko valov Radia Ognjišče povezani z nami v eno samo občestvo.

Tukaj, pri Mariji smo se zbrali na tradicionalnem, že 48. romanju vas starejših, bolnikov in invalidov, ki ste obdani z domačimi in številnimi prostovoljci, ki vam strežejo in pomagajo...

Letošnje srečanje poteka v jubilejnim svetem letu usmiljenja, ob 20. obletnici nepozabnega obiska sv. papeža Janeza Pavla II., ko je obiskal našo domovino, ki letos praznuje svojo 25. letnico.

Evangelij nam je predstavil pot blagrov, ki so za nas kristjane pot, ki nas vodi v vedno globlje doživljanje Božje bližine. Vsak naš trenutek, vsako naše stanje, naj si bo to zdravje ali bolezen, mladost ali starost, dobiva svoj globlji smisel iz tega osebnega odnosa z Bogom. Kadar kot Jezusovi učenci stopamo po poti blagrov, doživljamo, da nas Gospod ne zapušča, nasprotno, čutimo, da smo mu vedno bliže.

Svet, v katerem živimo, polaga pozornost življenju predvsem danes in tukaj in išče srečo v materialnih dobrinah. V ospredje tako postavlja posameznika. Iti po poti blagrov pa pomeni plavati proti toku takšne miselnosti. Kljub temu, da vemo, da plavamo proti toku, se kot kristjani z vsem zaupanjem in vero oklepamo te poti, saj verujemo, da je to edina pot, ki nas vodi za Jezusom! In bolj ko nam uspe hoditi po tej poti, bolj se pred nami sveti Njegovo obličje. Človek, ki živi v duhu blagrov, iz dneva v dan bolj živo čuti, da v njem raste nov človek, človek, ki postavlja Boga na prvo mesto in hkrati človek, ki v svojem bližnjem gleda brata in sestro.

Dragi bratje in sestre, mnogi med vami se srečujete z raznovrstnimi preizkušnjami in trpljenjem. Skrivnost trpljenja ima več obrazov. Eni trpite, ker vas je v življenju zapustil kdo, ki vam je bil blizu in dragocen; drugi trpite, ker ste onemogli in doživljate, kako pojemajo vaše moči in ste zaradi tega vedno bolj omejeni ter odvisni od pomoči drugih; spet drugi se srečujete z boleznijo, eni s težko in neozdravljivo, ali s stalno invalidnostjo.

Trpljenje je skrivnost, ki je nikoli ne bomo v polnosti doumeli. Ob srečanju z bolečino in trpljenjem se v nas prebudijo temeljna vprašanja: Od kod prihajam? Kam vodi moja pot? Kdo sem in kdo so zame drugi?

Ko se znajdemo v preizkušnji, se človeku mnogokrat »poruši svet«, porušijo se nam načrti... Vendar se tudi skrivnosti trpljenja lahko bolj približamo v moči in kreposti

naše vere. Jezus ni imel dolgih govorov in razprav o trpljenju, ampak je nase jemal naše bolečine, naše križe in ravno zato v ljudeh, ki trpijo, srečamo Njega samega.

Vera nam pomaga odkriti globlji smisel tega, kar živimo, pomaga nam, da lahko tudi v najtežjih trenutkih prepoznavamo, da je tudi težka življenjska situacija pot, ki me vodi v globlji odnos in bližino z Jezusom, ki hodi med nami in z nami nosi naše križe.

Jezus, Božji Sin, nas vabi, da na trpljenje bližnjega odgovorimo z dejavno ljubeznijo in usmiljenjem. Osebna lastnost Boga je, da je usmiljen. Kot usmiljeni Oče se nam razodeva skozi vso zgodovino, takega nam razodeva že Sveto pismo Stare zaveze. Vsebinsko vse stare zaveze bi lahko povzeli v misel: »Bog je usmiljen«; v Novi zavezi pa evangelist Janez to spoznanje nadgradi, ko nam pove: »Bog je ljubezen«.

Jezus s svojim življenjem, zgledom in besedo, jasno razodene usmiljenje, kot najmočnejšo držo Boga Očeta (prim Lk 15, 11-32).

Papež Frančišek želi vse nas z darom jubilejnega svetega leta usmiljenja opozoriti na skrb in ljubezen Jezusa Kristusa, ki se uresničuje v odnosu do vsakega človeka. Nihče ni izključen iz te Božje ljubezni. Vsakemu je ponujena roka sočutja in bližine.

V svetem letu se zato pogloblja naša vera in se prečiščuje poslanstvo Cerkve. Glavna naloga Jezusovih učencev je v tem, da vedno bolj postajamo znamenje in pričevalci Božjega usmiljenja v vseh življenjskih okoliščinah. Zato imate tisti, ki trpite, v občestvu Cerkve svoje posebno mesto, saj moramo Jezusovi učenci biti v prvi vrsti prinašalci tolažbe in bližine Boga samega. Sveti Pavel je že prvim krščanskim skupnostim naročal: »Kot Božji izvoljenci, sveti in ljubljene, si torej oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost,..«(prim. Kol 3,12).

Zato papež Frančišek pravi: »Če se ne menimo za trpljenje človeka, pomeni, da se ne menimo za Boga,« In hkrati nam sveti oče naroča: »Ne bojte se približati bolnim in trpečim in s tem se približati Kristusu, ki trpi!«

Postavlja se nam vprašanje: »Kako lahko mi živimo usmiljenje?« Tako, da imamo spoštljiv in sočuten odnos do vseh, ki trpijo. Ne smemo pa ostati samo pri tem! Potrebno je, da se vživimo v svet bolnih in jih poskušamo kar najbolj razumeti, da jim postanemo blizu, da jih lahko spremljamo in jim služimo na njihovi poti. To služenje je dostikrat naporno ter marsikdaj čutimo, da presega naše moči in sposobnosti. V takšnih trenutkih nam lahko zelo pomaga vera, da je Gospod z nami, da je on tisti, ki se po nas sklanja k pomoči potrebnim, da on uporablja naše roke, naš objem in sočutje. Če nimamo vere, da po nas deluje Gospod, lahko hitro »pregorimo«, se utrudimo, nam zmanjka moči in volje, ali pa svoje delo začnemo opravljati zgolj rutinsko in brez srca.

Sveto leto, ki ga obhajamo, je tako za vsakega od nas priložnost, da vsak znova doživi in začuti, kako je Bog usmiljen, tudi do mene osebno: On je tisti, ki nenehno izstopa iz sebe in stopa na mojo življenjsko pot, me čaka, da me ljubeče stisne k sebi, da bi tako ob njem začutil resnično ljubezen ter, da sem enkrat in dragocen v Božjih očeh. Ko to doživim in izkusim, potem lahko to delim tudi drugemu. Zato nas sveto leto usmiljenja spodbuja in vodi k telesnim in duhovnim delom usmiljenja, ki so odgovor na to moje osebno izkustvo usmiljenja.

Letos obhajamo 25. letnico slovenske samostojnosti. S ponosom in hvaležnostjo gledamo na to, da smo pred 25. leti kot narod zmogli toliko edinosti in smo imeli tako močno skupno vizijo, kako bomo delali za skupno dobro naše domovine. Tega, kar smo takrat kot slovenski državljani pokazali, nam danes manjka.

Je pa tudi res, da smo takrat imeli velika pričakovanja po boljšem ekonomskem standardu, premalo pozornosti pa smo posvečali vrednotam, ki nas lahko pripeljejo do resničnega dobrega. Dokler bomo v ospredje postavljali zgolj posameznika in njegove koristi, zapostavljali pa skrb za naše skupno dobro, tako dolgo bomo nezadovoljni z našo državo. Vera in evangeljske vrednote človeku, kot posamezniku in tudi naši skupnosti, nič ne jemljejo, prispevajo pa svoj delež k temu, da je lahko naše življenje bolj smiselno in bolj odprto za druge, s tem pa tudi za nas vse lepše in srečnejše.

Dragi bratje in sestre, zbrali smo se pri Mariji, ki nas vabi, da naj še več truda vložimo za našo duhovno rast, to je za poglobitev in rast naše vere. Če bo naša vera bolj pristna in globlja, potem bo rastla tudi naša plemenitost, naša dobrota, bomo bolj usmiljeni in bolj odprti do sočloveka.

Vzajemnost in sloga morata biti vedno obojestranski vrednoti. Težave in skrbi niso samo na eni strani. Pomembno je, da znamo drug drugemu prisluhniti in, da si zaupamo. Samo na ta način nosimo bremena drug drugega.

Marija z nami moli, nas spremlja, ne samo vas, ostareli, bolniki in invalidi, spremlja tudi nas vse, da bi rastli v razpoložljivosti za služenje potrebnim, da bi se dali na razpolago, da bo Bog po nas nadaljeval čudeže, ki v vsakem času odražajo njegovo usmiljenje in dobroto..

Današnje srečanje pa je tudi priložnost, da se na poseben način zahvalimo vsem tistim, ki skrbijo za preizkušane, onemogle in bolne brate in sestre ter se jim posvečajo. Tukaj mislim na zdravstveno in drugo osebje po bolnišnicah in v drugih zdravstvenih ustanovah ter v domovih za ostarele. Hvala za župnijske in škofijske Karitas, za vse požrtvovalne sodelavke in sodelavce. Iskrena hvala tudi vam sorodniki

in prijatelji bolnih, invalidov in ostarelih, za vse kar storite za vaše bližnje, ki so v preizkušnji. Hvala vam za vašo sočutno srce in za pričevanje usmiljenja.

Zahvala tudi vam dragi sobratje duhovniki, diakoni in izredni delivci sv. obhajila, ki obiskujete starejše, bolne in invalide, jim prinašate in delite zakramentalno tolažbo in jim prinašate sv. obhajilo. Preko vas se tisti, ki ne morejo več prihajati k sv. maši, čutijo povezani s svojim občestvom.

Hvala pa tudi za Radio Ognjišče, ki je za mnoge med vami sopotnik, ki vas spremlja preko dneva ter vam marsikdaj tudi krajša dolge noči. S tem vam ne prinaša le novice ampak tudi hrano za dušo in zavest, da niste sami v vaših bolečinah in boleznih.

Dragi preizkušani bratje in sestre, danes boste mogli prejeti tudi zakrament bolniškega maziljenja. Naj vam ta zakrament da novih moči in po tem zakramentu se še z večjim zaupanjem izročite v Božje roke. Naj vas Jezus sam po tem zakramentu napravi močne, da boste skupaj z njim lažje nosili vsak svoj križ in boste čutili, da bolečin in trpljenja ne nosite sami, kot pravi papež Frančišek, da v zakramentu sv. maziljenja »postane navzoč sam Jezus, ki nas prime za roko, nas ljubkuje in nas spominja, da mu že pripadamo in, da nas nič ne more ločiti od Njega.« Amen.

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
mariborski nadškof metropolit